

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 151

15 cèntims

22 març 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 8 (Passatge Orfeo Català) BARCELONA

APARTAT 278
TELÉFON 1114

- Es veu que tens molta feina, Joanet. No et veig quasi mai.
- Ja ens vagarà, Ramoneta. L'amo diu que si segueixen tenint tant èxit els tractats de comerç, no pastarem pa per tots els que tindran gana.

*Davant la crisi**Cal aprofitar els moments*

Ens arriben noves realment gens falagueres sobre la crisi industrial i agrícola que es va estenent rapidísimament per tots els indrets de Catalunya. Es parla de fabricants que han acordat treballar tres dies per setmana i prou; de fàbriques que estan a punt de tancar les seves portes per molt temps; de milers d'obriers que en aquestes hores es troben ja sense feina; de comarques agrícoles senceres que no poden vendre els seus productes, etc.

I és que la nostra terra, a l'extrem d'Europa i formant un bell tros del seu mapa, no podia, certament, deixar de ressentir-se fonament de l'època de crisi fondíssima que ha seguit a la post-guerra, crisi que plana damunt d'Europa. I a més a més, havia de succeir així per quant quasi bé mai una política econòmica de cara a l'esdevenidor s'arriba a desenrotllar ni tan sols a plantejar-se en esferes dels organismes que haurien d'ésser directors de l'economia nacional...

El capvespre de la nostra època ubèrrima i curulla de béns materials sembla, doncs, que comença a dibuixar les seves tonalitats moradenques, i un interrogant grandíssim i ple de foscors fa l'aparició a Ponent.

Què passarà?

No són de la nostra competència ni de la nostra esfera d'acció els problemes econòmics. Però tenint en compte que no hi ha problema d'aquests que a la vegada no vagi estretament lligat amb problemes morals, no ens podem substreure a la curiositat que ells ens inspiren.

No hi ha cap dubte que l'abundor material no ha coincidit durant els anys darrers amb la riquesa moral de Catalunya. Al contrari; l'excés de benestar material ha portat una nova set de riquesa i una onada de llord materialisme he envaït la nostra terra. I fora d'uns grups selectes (escassos, però excel·lents) un sol afany ha caracteritzat els nostres homes; l'afany del diner i del benestar material.

Quan el temps de les vaques magres sigui vingut, què passarà? Aquesta gent carregada d'afanys de benestar, potser minada per tots els vicis, afeblida per una vida molla, sense un concepte clar de la missió de l'home, sense una base sòlidament moral, quin camí empendrà?

Es clar que sols dues direccions hi caben per aquestes masses d'homes: una, la resignació al nou ordre de coses; altra, la desesperació i decaïment d'ànim.

La direcció segona és la d'eterna rebeldia, la infecunda per naturalesa, la dels pobles malalts i decadents. La direcció primera, en canvi, pot ésser fecundíssima en resultats morals, en virtuts individuals i socials, com que pot representar el penediment de passats errors...

No cal dir com els que sentin en son pit l'afany de la renovació social del nostre poble en sentit catòlic i dediquin un xic de la seva activitat a la propagació de les activitats espirituals entre nosaltres, poden trobar un moment favorable en aquest de la crisi material dels nostres dies. El progrés de la societat, entès en sentit nostre, és equilibri d'esperit i matèria sota la direcció del primer; i els moments de crisi i de baixa de l'element material poden ésser favorables a un renaixement de les forces de l'esperit.

Cal aprofitar els moments per a la propaganda. No hem d'oblidar mai l'"Insta opportuna, importuna..." de l'Apòstol. I no hem de perdre de vista que els temps de quaresma, temps d'intensificació de la tasca espiritual, coincideixen amb el dejuni corporal, que l'Església considera precis per a una major preparació de l'esperit cap a la sembra de virtuts...

La Quaresma abans del segle XVe a Catalunya

Si escoltem el que diuen diferents escriptors eclesiàstics, haurem de donar-nos a creure d'institució apostòlica l'existència d'un determinat període de temps dedicat al dejuni i a les pràctiques penitencials i de perfecció cristiana, com a preparació del sant dia de la celebració pasqual i del triomf de Jesús sobre la mort. Sant Isidor, que pot pendre's com a testimoni autoritzat del que creia l'antiga Església hispana, en el segle VII, sembla referir-se a això quan diu que els Prínceps de les Esglésies establiren la Quaresma com un delme dedicat al Senyor pels qui durant l'any estan abstrets per les delícies mundanals i els negocis del segle.

En el que pertoca a la pràctica a seguir pels cristians en el temps de preparació pasqual, s'han seguit en un principi ben diferents normes. Sembla que en un principi era curt el temps aquest d'intensitat de vida cristiana i de dejuni, essent sols de vintiquatre hores o d'un parell o tres de dies, o, quan més, d'una setmana. Al segle IV la pràctica fou ja de comptar, d'una manera o altra, quaranta dies com a preludi de pasqua. D'aquí el nom i la Quaresma. El Concili de Nicea de l'any 325, en son cànon V, en parlar que es celebri concili dues vegades l'any, diu que una d'aquestes sigui *ante dies Quadragesimae*, a fi que, tretes totes les diferències que puguin haver-hi, entre els eclesiàstics, vingui a oferir-se un do immaculat a Déu. I aquest text sembla que és el més antic que pugui fins ara presentar-se, donant el nom i l'extensió del temps quaresmal, que no obstant no era pas encara uniformement observat en tot el món cristià, i temps tardà a ser-ho.

En el que es refereix a Espanya, la famosa obreta *Peregrinatio Sylviae ad loca Sancta*, fa veure com en la península ibèrica, a finals del segle IV, es seguia costum diferent de Jerusalem. En la Terra Santa es feien vuit setmanes de preparació pasqual, en les quals es dejunava tots els dies, llevat del dissabte i diumenge, havent-hi encara excepció per al de la vigília de la Commemoració de la Resurrecció, en la qual *necesse est ieiunari*. La manera com l'autora de la relació s'entreté a notar particularitats palestinenques, fent saber que en sa terra d'origen hi havia diferència en sols comptar quaranta dies abans de Pasqua, podria donar lloc a pensar si aquí no hi havia costum de deixar el dejuni els dissabtes, la qual cosa és ben probable: més que no

pas portar les conseqüències fins a suposar que els diumenges també es feia dejuni i que es comptaven quaranta dies sens interrupció com a temps quaresmal.

Els concilis hispans de l'època visigòtica no és pas molt el que diuen referent a la Quaresma. El I de Saragossa, de l'any 380, en son cànon II previngué específicament que no es dejunés en diumenge, ni per causa del temps (la qual cosa podria fer referència a ço que a nosaltres interessa), volent també que tothom acudís a l'Església. El II de Braga, en 672, cànon XLVIII, vol que no es facin commemoracions dels natalicis dels Sants en Quaresma, més que els dissabtes i diumenges; afegint encara que ni baptismes ni núpcies era lícit celebrar-les en dit temps. En el cànon que segueix, prohibí que s'acceptés ningú al Baptisme quinze dies abans de la Pasqua, puix no considerava que hi hagués en tant poc temps espai suficient per aprendre bé el símbol o compendi de les veritats cristianes. Encara dirigí un cànon a fer entendre que no devia donar-se per acabada l'abstinència i trencar el dejuni en el dijous de la setmana santa (*novissimae septimanae*), ço que era repetir la prescripció del concili de Laodicea, cànon II, a la manera com les disposicions anterior es referien als cànons XLIV i LII.

El Concili IV de Toledo, de 633, dedica un llarg cànon a manar que no es canti l'*Alleluia* durant el temps quaresmal, *tunc enim opus est fletibus ac jejuniis insistere, corpus cilicio et cinere inluere, animum moeroribus dejicere, gaudium et tristitiam vertere, quousque veniat tempus resurrectionis Christi*. Apunta encara que en els dies quaresmals *fora del peix i verdures, de tot altre menjar (caeteris carnibus) es fa abstinència, i alguns ni beuen vi*. Noti's en aquest text un vertader programa penitencial.

El Concili XVII de Toledo, de l'any 694, té el cànon II encaminat a fer que durant el temps quaresmal no es bategi; de manera que el baptisteri havia de tancar-se en començar aquell, restant clos i segellat fins que vingués el dia de la Cena del Senyor, o sigui el Dijous Sant.

A aquests cànons podrien encar afegir-se'n alguns de concilis acceptats per l'Església visigòtica, tals com el XLIX, de Laodicea, que no cal pendre en sentit massa restret quan diu que sols s'ofereixi pa els dissabtes i diumenges de Quaresma; el XX del primer d'Orleans,

que mana que s'observi la sacra quarantena i no la cinquantena, fent això al·lusió a la duració del temps, i el XII d'Agde, que estableix el dejuni pels dissabtes i no pels diumenges.

El *Liber Sacramentorum Mozarabicus*, que ara coneixem per la bella edició de Dom Mari Ferotin, ens dona a entendre com a cosa certa que el principi de la Quaresma era antigament en dominica, començant els dejunis el dilluns, dient-se *Missa de initio quadragesimae, id est ad carnes tollendas*. Així el dilluns tenia ja missa *ieiunii* i era la *feria II inchoante Quadragesima*, resultant que l'avenç de quatre dies i establiment del dimecres de cendra aquí no es conegué fins que fou importada la litúrgia franco-romana amb la reconquesta. El missal moçàrabe imprès es ressent de l'influència exterior a l'adoptar aquesta particularitat, no coneguda per l'Església hispana dels segles IV i VII.

Els llibres litúrgics que són testimoni del costum ritual seguit en la nostra Catalunya donen curiosos detalls sobre les pràctiques quaresmals des del segle XI. El dimecres de Cendra era destinat a començar les penitències públiques. El cerimonial manuscrit de la catedral de Lleida, que havia pertangut a l'església ribagorçana, en alguns anys Seu episcopal de Roda, porta el cerimonial pel començament de la pública penitència i llençament de l'església, tal com es feia pels voltants de l'any mil. Fóra interessant copiar o extractar el referent a aquesta qüestió tal com ho porten també el cerimonial vigatà (còdex CXIII) del segle XII, el manuscrit tortosí (còdex 112 de la catedral) i el pontifical de la secretaria capitular de Girona, ambdós del segle XIV. Sobre això potser algun dia detalladament donarem notícies que avui no podem pas encabir en el present article.

A més de la pública iniciació de la penitència, també en el dimecres abans de la primera dominica de Quaresma es feia la benedicció de la cendra, que s'imposava a tots els fidels. Un còdex tortosí, del segle XII (núm. 41 dels de l'Arxiu Capitular), dona la següent fórmula d'imposició de la cendra: *Reconeix, oh home, que ets cendra i a la cendra pararàs, que ets pols i a la pols tornaràs; fes, doncs, penitència perquè consegueixis la vida eterna*.

Un manuscrit barceloní, existent en la Biblioteca Vaticana (Vat. llatí, 3547) diu que els sacerdots la devien rebre de genolls la cendra, dient-se a cada un: *Recognosce frater quia pulvis es et in pulverem reverteris, et ideo age penitentiam et habebis vitam eternam*.

El Missal imprès d'Elna, de 1511, diu: *Ve-*

niat populus coram sacerdote et genuflexo ante eum dictus sacerdos imponat cineres super capita eorum cum duobus digitis faciendo crucem et dicat: Memento fili quia pulvis es et in pulverem reverteris, age penitentiam et viues in eternum. Vel aliter: Recognosce frater quia cinis es et in cinerem reverteris, fac penitentiam et habebis vitam eternam.

El P. Villanueva cita, pel que pertoca a Mallorca, una consuetud del segle XIV en la qual es parla de benedicció de cendra, absolució de difunts en l'església catedral, claustre i cementiri, fent-se en deu estacions, i que el Bisbe vestia casulla blanca en la missa, assistint-lo el diaca i subdiaca, que portaven també casulles, però *plegades davant els braços*. El cantor de l'Epístola anava a dir-la després de treure's la casulla i de posar-la sobre l'altar, tornant-se-la a vestir després que hagués posat vi en el calze una vegada acabada la lectura. El diaca, finida la primera oració de la missa, devia treure's la casulla, deixant-se-la plegada a l'esquena, portant-la així fins a la *communio*, anant darrera l'altar quan es canta aquesta i vestint-se-la com abans.

Una consuetud vigatana de l'any 1410 porta un ritu semblant, que dona origen a la planeta plegada i a l'estoló que es porta durant el temps quaresmal.

El còdex vigatà ja citat del segle XI dona en resum una curiosa advertència sobre la Quaresma.

Durant aquesta temporada de penitència s'hi seguien ritus ben especials. De la Seu rosellonesa consta que ja en 1311 hagué de prohibir-se que es tirés aigua al cantor del novè respons del primer diumenge; costum vituperable que devia tendir a significar com era costa amunt per a certa gent entrar al temps de penitència que anunciava el dit cantor. Al segle XIV, en la mateixa Seu, hi havia ja la pràctica que el *scobaler* toqués la campana a onze hores de la nit del dimarts, avisant que començava la Quaresma.

Des del primer diumenge quaresmal, acabades completes, es velaven amb draps blancs les imatges, creus i retaules, posant-se el *velum templi* a l'entrar en el presbiteri. En algunes esglésies es feia en els diumenges una representació o posava en acció dialogada la narració evangèlica pròpia del dia. La dominica quarta era d'alegria, veient-se ja venir la diada de la Resurrecció.

La Quaresma primitivament era temps de pràctiques penitencials que fóra llarg enumerar, i de preparació pel Sant Baptisme, que s'administrava solemnement en la vigília de

Pasqua. Un cerimonial vigatà del segle XI conserva la tradició més antiga, referent a aquest punt, quan parla de *scrutinia*. Eren aquests uns exàmens per anar escatint si els catecúmens que es preparaven per rebre el Baptisme tenien la instrucció convenient i es conduïen com devien fer-ho els bons cristians. El manuscrit citat, amb tot i que es refereix al Baptisme d'infants, guarda el record del que es feia amb els adults. Diu que l'escrutini primer començava en la tercera setmana de Quaresma, i que en fer aquest s'anunciava el dia que es faria el segon, devent ser els escrutinis en

nombre de set, *tants com son el dons del septiforme Esperit Sant, i si no poguessin així celebrar-se, que es facin tots en forma plenària i convenient*. El nostre còdex, doncs, és un reg o una pràctica demostrativa de la cura que l'Església posava a conèixer els qui devia adoptar com a fills. Porta una *oratio completuria super electos*, i pel segon escrutini inclou una missa amb oracions pròpies.

Amb aquestes notes queda explicat quelcom del que era antigament la Quaresma en la nostra terra.

JOSEP GUDIOL, Pvre.

Contra la pornografia

El Governador ha ordenat fer una inspecció a les llibreries i als quioscos i en pocs dies la polica ha decomissat més de vint mil exemplars d'obres pornogràfiques. Cal aplaudir el gest del Governador. Calia sanejar la ciutat.

Ja veieu si estava estesa la pornografia a la nostra ciutat. Existeixen algunes cases editorials que es dediquen exclusivament a la publicació d'obres immorals. Si són castigats els que venen articles adulterats, que poden matar la vida material, per què no han de castigar-se també els que publiquen llibres que poden matar la vida de l'esperit?

Aquesta campanya de sanejament haurien de veure-la amb bons ulls tots els ciutadans. És verament ridícul que els elements d'esquerra vulguin defensar els autors i les empreses que embruteixen la joventut. Que no veieu que no podeu esperar-ne res de bo d'una joventut embrutida! Si ens posem al costat de l'autoritat que en benefici de tots, combat la pornografia, ja veureu com seran sanejades les llibreries. Aquesta és una qüestió de vida o mort per a la nostra ciutat, i, per tant, tots tenim el deure d'ajudar l'acció de les autoritats.

A Barcelona no s'hi pot respirar. El materialisme ens ofega. Cal, doncs, que tots ens disposem a purificar l'ambient i a deslliurar la joventut d'aquesta onada de llot que va avançant ràpidament i que si no l'aturem ens ofegarà a tots.

Demanam el concurs de tota la premsa. Ara és el moment d'empendre una croada

contra el flagell de la pornografia. Si veiéssim els estralls que fa entre l'element jove, segurament no romandríem creuats de braços davant d'un perill d'una gravetat extraordinària.

Moltes vegades els pares es pregunten: Com és possible que el meu fill hagi fet un canvi tan sobtat? Abans era honest i ara no li plauen sinó aquelles coses que afalaguen la matèria? Ah! no sabeu perquè el vostre fill s'ha materialitzat? Obriu el calaix de la seva taula d'estudi o de treball i segurament hi trobareu periòdics immorals i obres pornogràfiques.

Quan un jove es dona a la lectura d'aquestes obres baixes i abjectes, se suïcida espiritualment. Si reacciona de moment podrà salvar-se, però si xipolleja dins del llot de la lascívia, difícilment podrà obrir els ulls a la llum de la raó.

Podríem dir, emprant una frase gràfica, que la pornografia és la tuberculosi de l'ànima.

Cal, doncs, pares que em llegiu, que us doneu compte d'aquest perill i que arrabasseu de les mans dels vostres fills les obres immundes que indefectiblement mataran el seu esperit.

Pensis com vulguis, ciutadà, en l'ordre social o polític, per la salut espiritual dels teus fills, has de combatre la pornografia i posarte al costat d'aquells que llança en mà es disposen a foragitar-la de la nostra ciutat.

J. C.

El sentit comú

Si examinem els fets que s'esdevenen en alguns pobles d'Europa, creurem que la majoria dels homes han perdut el seny i la raó. No es pot negar que abunden els homes intel·ligents, però escassegen considerablement els homes que tenen sentit comú. De vegades us preguntareu veient actuar un home de representació política o social: com és possible que havent posat de relleu mantes vegades la seva intel·ligència, actui d'una manera tan poc assenyada? I és que aquell home que nosaltres creiem intel·ligent, no té sentit comú. De ben poca cosa ens servirà la cultura i la intel·ligència si el nostre esperit no és ben equilibrat. Moltes vegades serà més útil i eficaç l'actuació d'un home senzill, però ple de seny, que no pas la d'un home d'una gran mentalitat i d'una cultura extraordinària que no sàpiga ordenar degudament els seus coneixements. Entre un home savi desordenat i un home senzill equilibrat, jo em decantaria a favor del darrer.

En alguns pobles d'Europa, veiem uns polítics que fan riure. A alguns d'ells la casualitat els ha encimbellat i es creuen homes providencials. Us parlan en un to declamatori i emfàtics com si haguessin arribat al lloc que ocupen després d'una lluita aferrissada. Si tinguessin sentit comú es mostrarien prudents i s'adonarien de la seva petitesa. Com poden parlar aquests senyor amb arrogància si saben que caurien si no els aguantés la força?

Les fulles seques rodolen per terra, però heu's aquí que una ventada les enlaira i les fa caure damunt el marge del jardí. Si les fulles poguessin parlar i envanides us diguessin: "mireu-nos que som fortes; ens hem posat a volar i ara esguardem amb menyspreu les nostres gesmanes que romanen insensibles damunt de la pols", coleu dir que no esclafirieu a riure? Si una ventada les ha enlairat, una altra ventada les farà rodolar novament per terra.

Tornem-ho a repetir: la causa dels nostres mals és que els homes no tenen sentit comú.

Trobaríem governants en alguns pobles d'Europa, que la manca de seny els fa creure que ells posseeixen la veritat absoluta i que tots aquells que no volen seguir-los estan equivocats. Si els donen un consell s'enutgen i si posen de relleu els seus errors us persegueixen. No teniu altre recurs, si voleu ésser amic d'ells, que doblegar l'esquena i

acceptar bonament totes les disposicions sense discutir-les. No és això una falta de sentit comú! Podem creure que el nostre criteri és el millor, però hem de creure també que un altre home pot pensar tan bé com nosaltres. És una cosa verament ridícula convertir en dogmes intangibles les nostres opinions personals. Hem de tenir un concepte ben definit de totes aquelles coses la direcció de les quals ens ha estat encomanada, però no hem de tenir la pretenció de creure que únicament nosaltres sabem fer bé les coses i que tots aquells que no volen seguir-nos són enemics nostres.

Hem de donar llibertat a l'home per tal que pensi com vulgui en matèria opinable. Altrament ens exposem a convertir els homes en autòmats. Si únicament ha de prevaler un criteri, no val la pena de pensar. Quan Déu ens ha donat intel·ligència, és senyal que vol que pensem. La vida és tan complexa, que no podem imposar als homes un criteri personal. Reunim dins d'una cambra un petit grup d'homes i feu-los conversar sobre qüestions opinables i veureu com rarament coincidiran. Cada home mantindrà un criteri propi. Com podem, doncs, anar contra aquesta realitat? Havent-hi aquesta varietat d'opinions, objectarà algú, és possible que puguem conviure harmònicament? No seria millor unificar tots els criteris, i reduir-los a un sol? No ho creieu. Podem viure amb pau i harmonia si tenim sentit comú. Diguem-me: qui és capaç d'unificar tots els criteris? On són els homes que volen renunciar a les seves pròpies conviccions? Els homes tolerants, són els que tenen sentit comú. Aquell que no admet ni el diàleg en matèria opinable, o és un illús o un neci.

Volem dir que els governants no poden tenir un criteri propi i governar d'acord amb ell? De cap manera. El governant no solament pot tenir un criteri propi sobre totes aquelles coses d'interès general, si no que és imprescindible que el tingui. Un home sense criteri i sense orientació, no té capacitat per a governar. Però el governant ha d'escollir els batecs de l'opinió i no ha de declarar-se mai intangible. El governant és responsable de la seva actuació i, per tant, discutible. Els governants tenen el dret d'exigir que se'ls tracti amb consideració i respecte, però no tenen cap dret d'obligar als ciutadans que els adulin. Els que volen lloances, han de voler també censures. Si es nega als homes el dret

de fiscalitzar els actes dels governants, no se'ls pot exigir ni demanar que aplaudeixin les disposicions encertades.

Nosaltres, doncs, demanem la màxima llibertat en les qüestions opinables. Considerem altament ridícul que es considerin intangibles les coses purament humanes que poden evolucionar o desaparèixer. Creiem a ulls clucs les veritats dogmàtiques, però mai no ens resignarem a acceptar les opinions dels homes, sense analitzar-les i discutir-les.

Pensin aquells homes intolerants que volen imposar a la societat llur concepció particular de la vida, que tots estimem les nostres pròpies opinions i que així com nosaltres respectem les d'ells, ells han de respectar les nostres.

Llencem-nos al carrer fent voleïar la ban-

dera que simbolitza els nostres ideals, però respectem la bandera dels altres, tan respectable com la nostra. És natural que em refereixo als ideals honrats, compatibles amb la moral cristiana. Les aberracions s'han de combatre, car la societat té el dret de defensar-se de les escomeses dels seus enemics. Mostrar-nos tolerants amb les doctrines utòpiques o contràries a l'espiritualitat cristiana, de fet, equivaldria a una complicitat. No; la tolerància que jo demano és per a les idees honrades.

Creieu-me, germans, per a conèixer harmonicament amb els que no pensen com nosaltres i respectar llurs ideals, cal tenir sentit comú.

J. CIVERA I SORMANI

La Sagrada Família

Sembla talment que fer una obra completa, que deixi les coses polides i acabades, sigui un impossible entre nosaltres. De començar-ne prou, massa i tot, ja que és precisament perquè en comencem moltes i que tothom ja té la seva, que sembla que sigui impossible de fer-ne una de ben acabada que no sigui d'aquells ni d'aquests, sinó que tots la considerem nostra. El nostre mal és que tenim un rei al cos i se'ns ha arrelat l'esperit de capelleta.

No veiem que si una entitat catòlica, oh dolorós exemple, es mou i treballa i demana col·laboració les altres es malfien i recelen i tanquen portes i finestres fins que passi la ventada d'aires renovadors i resti assegurada la seva vida plàcida i tranquil·la. En tots els ordres passa el mateix. Qualsevol obra, per gran que sigui, ens la mirem amb indiferència, volem que sigui nostra, intervenir-hi, i sols aleshores l'emprenem amb entusiasme; no sabem donar el nostre modest però eficaç esforç a una obra col·lectiva, essent així com se fan les grans obres. I així hem vist com aquí i allà de la nostra ciutat s'anaven construint esglésies i capelles, obres que per altra part no he pas de combatre perquè són necessàries, mentre que aquell temple que hauria d'ésser l'obra de tots nosaltres restava oblidat de la majoria i quasi paralitzades les seves obres. És que no estem capacitats per fer una obra col·lectiva? Que no capim que si és de tots, també és de cada u?

En la construcció d'una església de barria-

da, per exemple, tots els veïns hi posen aquell amor que sols sabem tenir per les nostres coses, contribuint-hi, sacrificant-se, mentre que en la Sagrada Família pocs han estat els que hi han vist la seva obra i, el que són les coses, l'explicació és que tractant-se d'una obra de tots els catalans, no s'ha sabut comprendre que tots hi teniem la nostra tasca i que podíem mirar com pujaven aquelles arcades amb aquell diguem-ne amor egoista que tots portem a dintre.

Aquesta és la única raó explicativa de les poques almoines que per aquell temple es recanten. Perquè encara que la gent és cada dia més refractària a fer donatius, si el poble hagués comprès el que significaven aquelles columnes que s'alçaven i si s'hagués adonat que no es tractava de construir un altre temple molt gran, sinó que aquella obra era el símbol de la nostra religiositat, el tribut d'adoració que envers Déu Catalunya aixecava, oh llavors, i si m'equivoco almenys deixeu-me aquest consol, no hauríem pas hagut de demanar-la aquella almoina, no necessitariem pas que gent acabada es posés al davant de l'obra, perquè tothom hi hauria volgut contribuir i jo m'imagino que el poble aniria a veure la seva obra, deixant-hi qui més qui menys el seu tribut, i aquesta seria la grandiosa obra de tot un poble.

Aquest somni bé podria ésser realitat, per què no? No se'n treu res d'ésser pessimista. Aneu-la a visitar la gran obra, aneu-hi sovint i encara hi trobareu "aquells vellets que prenen

el sol i les criatures que juguen i els treballadors que fan sonar el martell i l'escarpa dolçament allà dalt "entre volts d'ocells" de què ens parlava En Maragall. Això sí, no creieu que s'hi pugui anar de qualsevol manera, amb la mateixa disposició que aneu al Tibidabo o a fer un passeig pel moll. No; si no esteu ben disposats, i teniu el cor pur, no hi aneu, que res no sabríeu veure ni comprendre de ço que allí s'està fent, aquesta cosa que no es pot

explicar i que sols es sent després d'haver-hi estat.

En aquests dies que encara serveix l'encís de la festa de Sant Josep, aquest Sant tan familiar, penseu-hi una mica amb aquell temple que s'està fent a Barcelona, que porta el nom d'aquella Família que Josep menava i Ell ja es cuidarà de ensenyar-vos quin és el millor present que li podeu fer.

EUGENI FERRAN.

En pro de la Bona Premsa

L'Episcopat Americà ha dedicat el passat mes de febrer a la propaganda de la bona premsa, i com que allí les coses solen fer-se amb força i executòriament, han estat els Bisbes els que han actuat amb daler i de cara a les realitats.

Els catòlics ianquis s'han assabentat bé dels termes en què avui dia està plantejada la lluita per la conquesta social dels pobles, i no és pas dubtosa la seva enèrgica cooperació a l'acció dels Prelats que, per boca del Bisbe de Portland, l'han resumit en aqueixes tres pràctiques conclusions, demés de la natural propaganda, preparació, etc.:

Primera. Tota família catòlica deu subscriure's a un periòdic o a un setmanari.

Segona. Tota família, Escola, Universitat, Club o Institució catòlica de caritat, ha d'ésser subscriptora del Butlletí de la Nacional

C. W. C., punt central d'unitat i de propulsió d'aquesta gran campanya.

Tercera. Tot catòlic dels Estats Units té el deure d'ajudar l'acció dels escriptors catòlics.

L'efecte d'aquesta acció episcopal ha estat fulminant. Déu l'ha beneït. A la populosa ciutat de Sant Lluís ha sortit a la pública palestra un gran rotatiu, i un altre gran diari, *Amèrica*, està passant a les mans d'accionistes catòlics per tal de convertir-lo en un dels principals propagandistes dels nostres principis en l'Amèrica del Nord.

La consigna d'aquesta croada és que tothom, homes i dones, joves i vells, rics i pobres, estan obligats a buscar subscripcions i anuncis per a la bona premsa.

Per a tots els bons catòlics això constitueix un deure ineludible.

Allà i aquí. Als Estats Units i a Espanya i arreu del món.

JOVENTUT SOCIAL

Aquesta agrupació ha donat importants conferències en diverses entitats catòliques

Heu's aquí el nom dels conferencians i els temes de les conferències:

J. CIVERA I SORMANI: a Obres Socials de Sarrià i al Casal Català de Rubí.

TEMES: *Elevació social de l'home. Els estralls de la blasfèmia en la vida familiar i en la vida col·lectiva.*

FRANCESC MANICH: al Centre Catòlic d'Igualada i a Obres Socials.

TEMES: *Eficàcia en l'organització social catòlica. La joia i la dignitat del viure.*

JOAN PONS: al Casal Català de Rubí.

TEMA: *El catolicisme en acció.*

J. RECASSENS: al Centre Catòlic de Canet de Mar.

TEMA: *La unió dels catòlics.*

Oportunament es donaran conferències a Igualada, a Sarrià, a Ametlla, a Terrassa i a Arenys de Mar.

El vot corporatiu i els socialistes

En el nou Estatut municipal la vigència del qual serà un fet d'aquí pocs dies, es conté la innovació del vot corporatiu i de la representació de corporacions en els Ajuntaments.

Troblem la reforma molt encertada, sobretot tenint en compte que la mateixa compta amb una llarga tradició en la ciència sociològica moderna i amb una bella executòria en la història dels projectes de reforma de l'administració comunal espanyola.

Són els grans sociòlegs de totes les escoles del segle XIX els qui propugnaren pel renaixement de la persona col·lectiva; i són els sociòlegs pertanyents a les escoles positivistes els qui més enfondiren en aquest particular. És que no recordem totes aquelles belles concepcions de la societat com organisme que tant abundantment exposà En Giner de los Rios? És que no tenim ja record d'aquelles assimilacions de l'organisme social amb l'organisme individual portades a cap per les escoles *organicistes* i per autors tan il·lustres com Spencer, Lilienfeld, Worms, i fins pel mateix Fouillée?

En el camp científic no cal dubtar del predicament extraordinari de l'organisme social sobre tota altra concepció de la societat.

Com no treure, doncs, de dita concepció les conseqüències pràctiques?

* * *

En el camp de la representació política, aquesta concepció havia, doncs, de tenir resultats visibles, una traducció necessària.

I vingué el vot corporatiu i la representació corporativa.

I així, en els projectes de reforma de la vida dels municipis en el seu aspecte administratiu, aquesta representació corporativa, de les persones socials tan exalçades per la sociologia positivista sobretot, hi restà incorporat. Primer, en el projecte famós del Sr. Maura: segon, en el projecte del Sr. Canalejas, redactat per un home de situació científica tan clara com D. Adolf Posada. En un i altre projecte, el vot corporatiu s'estén a una meitat del nombre de regidors dels Ajuntaments.

* * *

Es cosa, per cert, ben curiosa que les esquerres polítiques facin escarafalls i es con-

siderin poc menys que postergades en la seva ideologia quan en una llei o projecte qualsevol s'estableix la representació corporativa.

Això també té història en la nostra terra. Foren un dia els de l'antiga esquerra catalana els que aixecaren iradament la seva veu contra aquesta representació quan es tractà del projecte Maura. I es varen fer famoses aquelles campanyes a base d'aquell quasi bé apotegma (segons ells: "Un home, un vot").

I ara, són els de la "Unió General de Treballadors" (els socialistes de Madrid) els qui han aixecat la veu contra el nou Estatut Municipal en el que a la representació corporativa fa referència. I convoquen reunions, i fan campanyes de soroll, i fins obliguen al Sr. Calvo Sotelo a defensar-se amb una nota seva a la premsa, en la qual explica els antecedents de la reforma a Espanya.

* * *

No entenem aquesta actitud de les esquerres. Doctrinalment, la majoria dels homes defensors acèrrims de la persona social, de la personalitat col·lectiva i tots els defensors i creadors de les escoles *organicistes*, no pertanyen certament al camp de la filosofia i sociologia catòliques. Deurien, per tant, els socialistes fer un xic més d'honor als seus mestres en doctrina.

I pràcticament, què poden témer aquests treballadors d'ideologia esquerrana de la implantació del vot corporatiu quan es senyala una categoria especial de votants només que per a les societats obreres, i aquesta és ben notori que els ha de pertànyer, ja que la seva organització és prou forta en matèria social?

Programa d'escola social, no crec que ho sigui aquesta fòbia a la representació corporativa. I per a la pràctica resultància de l'exercici d'aquest vot, menys encara. Aleshores, a títol de què aquesta campanya?

JOSEP M. GICH

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL ha passat per la prèvia censura

Esguardant el món

ESTATS-UNITS

La cotització del franc

La puja del franc ha estat acollida als Estats Units amb gran satisfacció. Als cercles financers es creu unànimement que la reforma fiscal aprovada per la Cambra i actualment en discussió al Senat, és la part essencial del programa de reconstitució del franc.

Per la seva part, la premsa saluda la puja del franc i les mesures que l'han motivada. La "Tribune" posa el següent títol a la informació relativa a l'assumpte: "L'emprèstid Morgan redueix al nores l'ofensiva alemanya encaminada a la destrucció del franc".

Gran part de la premsa fa notar que ja havia predit als especuladors a la baixa, que els esperava una gran sorpresa.

El contraban d'alcohol als Estats Units

El Senat ha aprovat el tractat amb Anglaterra per a facilitar la repressió del contraban marítim de begudes alcohòliques.

La cooperació dels Estats Units

En el que pertany a la qüestió dels crèdits d'Amèrica a França, s'assegura en els cercles financers que és indubtable que el Govern americà té un interès directe en el restabliment de la prosperitat econòmica de França.

A la Casa Blanca es pensa que els crèdits que es concedeixen a França tindran una repercussió favorable en el crèdit d'ambdós països.

Es pren, no obstant, en consideració, una raó d'indole més enlairada, i és el deure dels Estats Units d'acudir en ajuda d'un estat amic que es troba en necessitat.

ANGLATERRA

Els minaires anglesos

No accepten les condicions ofertes

La Conferència de minaires ha declarat inacceptables les proposicions patronals i ha recomanat al govern l'adopció d'un projecte de llei sobre el salari mínim.

El Govern anglès fixarà el salari mínim

El Govern presentarà, a fi de l'any financer, un projecte de llei que tendeix a fixar el

sou mínim dels minaires. Aquest projecte substitueix una proposició de llei la discussió de la qual sembla que serà ajornada.

El Govern xinès reconeixrà el Govern dels Soviets a condició que evacui la Mongòlia

El Govern xinès ha acceptat reconèixer "de jure" el Govern dels Soviets, a condició que Rússia evacui la Mongòlia.

FRANÇA

Alemanya es prepara per a una nova guerra

Els francesos tornen a parlar de la possibilitat que Alemanya en un termini breu els declari la guerra.

"Le Matin", publica el resultat de la informació portada a cap a Alemanya pel periodista americà Constantí Brown encarregat per la "Chicago Daily News" de dilucidar la qüestió dels armaments a Alemanya i el que hi hagi de cert sobre aquest assumpte.

El senyor Brown diu principalment que és un fet de tota evidència que Alemanya es prepara per a una nova guerra.

En efecte, la immensa majoria dels estudiants són oficials de les associacions militars i actualment assisteixen a un període de pràctiques, la durada de les quals és de sis mesos. El nombre d'oficials en actiu rebassa, segons això, de la xifra permesa pel Tractat de pau.

Tots els jovencells d'edat de prestar servei, finament, són convocats d'una manera periòdica per a efectuar un entrenament intensiu.

ITALIA

Conflicte amb els treballadors marítims italians

Segons els diaris, els descarregadors i obrers dels vapors, protestant contra les noves tarifes de càrrega i descàrrega s'han declarat en vaga.

Una Comissió oficial dels esmentats obrers ha estat a Roma amb el fi d'obtenir del cap del Govern senyor Mussolini la modificació de les tarifes adoptades pel d'Hisenda.

El senyor Mussolini s'ha negat a discutir la qüestió relativa a aquestes modificacions, si no es terminava la vaga.

En vista d'això els obrers han reprès el treball.

Congrés nacional d'Educació Catòlica

"L'Osservatore Romano" copia els principals paràgrafs de la formosa i substanciosa exhortació Pastoral que el nostre estimadíssim Prelat ha escrit a propòsit del Primer Congrés Nacional d'Educació Catòlica que s'està organitzant amb tots els auguris i fermances d'un èxit grandios i de vera transcendència. Heu's aquí els darrers paràgrafs:

"El problema de la ensenyanza que se presenta hoy en forma la más compleja, exige por parte de los profesores y maestros una mayor amplitud de conocimientos profesionales; se anuncian y difunden nuevos métodos pedagógicos en los cuales, prescindiendo de su valor técnico en cuanto métodos, se tantean todos los modos de desligarse de Dios y de toda idea de Religión. Es un hecho, que no obstante todos los eufemismos que se inventan para obtener la formación moral del niño, relegando al último lugar la Doctrina Cristiana primero y la enseñanza de la Religión en los estudios superiores después, no se ha logrado llegar a

formar el hombre completo. Hoy, que con tanta frecuencia se habla de sistemas integrales, incluso en el régimen alimenticio, la pedagogía irreligiosa emplea todos los medios imaginables para llegar a un integralismo en la enseñanza, con sustitución velada o manifiesta de la idea de Dios, de los deberes de la moral católica y de toda conciencia responsable.

"Es necesario que los profesores y los maestros católicos, en quienes los padres de familia han puesto su confianza y esperanza, vean la utilidad y las ventajas que indudablemente les reportará la próxima reunión del *Primer Congreso de Educación Católica*; su personal asistencia y en cuanto sea posible su colaboración, serán factores importantes para el éxito del Congreso.

"Sería para Nos la mayor satisfacción ver que Barcelona y su diócesis, que tantos y tan ilustres pedagogos y centros de enseñanza encierra en su seno, verdadera gloria de esta ciudad, tuviesen digna parte en el Congreso".

Les Joventuts Catòliques

Diverses persones que han treballat en l'organització de les Joventuts Catòliques, sacerdots, religiosos, joves, etc., s'han reunit a Madrid convocats pel cardenal Reig, per a tenir un primer canvi d'impressions referent a la manera pràctica d'organitzar la joventut catòlica espanyola, i preparar les línies generals d'un projecte que hauran de sotmetre al cardenal-arquebisbe de Toledo.

Fou nomenat president el senyor Fuentes Vela.

Llegit pel secretari el projecte de reorganització de l'assemblea, fou aprovat, i seguidament s'entrà a l'ordre del dia, que comprèn els següents punts:

Primer. — Examen del projecte de bases estatutàries de la Joventut Catòlica Espanyola.

Segon. — Examen del model de centres parroquials de joventuts catòliques.

Tercer. — Resposta a la pregunta del secretariat de la Internacional; i

Quart. — Pla d'organització de la propaganda de la Joventut.

S'aprovà, amb poca discussió, el primer punt. També va aprovar-se, amb alguna modificació, el segon.

Les associacions que s'adheriran, conservaran la seva autonomia i llibertat.

Acabada l'Assemblea, una comissió visità el cardenal Reig, i aquest els féu un discurs, exhortant-los a perseverar amb entusiasme en llur empresa.

Afegí que havia seguit amb tant d'interès els treballs d'organització, que havia tingut constantment notícies de l'Assemblea, i estava ben informat de l'esperit que hi regnava.

Considerà de gran importància l'actuació de la Joventut Catòlica Espanyola, i digué que està cridada a omplir un gran buit en l'acció catòlica, afegint que en morir desitjava, abans que tot, poder presentar la Joventut Catòlica al Totpoderós.

**Ja sou subscriptors de
CATALUNYA SOCIAL?**

El que passa

ESPANYA ENDINS

La lletra de canvi a tres mesos data que es lliurà ell mateix el Directori en fer-se càrrec del poder i que va prorrogar-se per tres mesos més al seu venciment, ha tornat a vèncer i a prorrogar-se per un parell d'anys.

La novetat de la setmana és el R. D. creant una Junta Delegada del Reial Patronat Eclesiàstic a fi de "continuar el Directorio una labor de ir marcando reglas y normas para la provisión de destinos y la concesión de ascensos..."

Sembla que la intenció del Govern en dependre's, en certa manera, de l'exercici d'algunes regalies i confiar-les als més interessats en que l'encert presideixi en totes les designacions o propostes indicades, és una bona intenció, i així ho volen creure alguns periòdics catòlics; però a nosaltres hem de confessar que, respectant intencions i parers, l'efecte que ens ha causat aquest R. D. és de pena. Pena perquè hi veiem tractada la santa Mare Església d'una manera que ens sembla depressiva; pena perquè és un reviu del funestíssim regalisme lliberal del passat segle que parla en aquest R. D. no ja de potència a potència, sinó de dalt a baix, tractant-se d'afers de tan altíssima importància com els que s'alludeixen en l'esmentat R. D.; pena perquè tot el que sigui parlar de Regalies de la Corona, tot i essent legals ara, ens fereix ço que hi ha de més íntim i sagrat en la nostra consciència de catòlics i ciutadans d'un Estat oficialment catòlic i àdhuc devotíssim de la Religió Catòlica Apostòlica i Romana segons memorables i règies declaracions no molt llunyanes.

Ara bé; si l'Església, nostra Santa Mare, per raons que no estem en condicions ni en el cas de conèixer ni de judicar, accepta aquest R. D. sense reserves ni restriccions, nosaltres l'acceptem també. L'acceptem i acatem tal com Ella l'accepta i acata. No farem ni un lleu comentari, que per això som catòlics, apostòlics i romans.

Altrament, el President del Directori continua col·laborant llargament a les tasques periodístiques prodigant les declaracions. És un optimista fervent el general Primo de Rivera, com deuen ésser-ho tots els bons governants, perquè els pessimistes sols serveixen per enterraments, ...

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Encara segueix dominant el món polític l'efecte d'espasmodisme o d'admiració, ocasionat pel Reial Decret-llei d'Administració Local. Comença ara l'estudi seriós d'aquest petit Codi de Dret polític Municipal, i és d'esperar que es faci profitosament i que el Govern no es tanqui en el clos de la paraula morta, sinó que es deixi portar per l'esperit que, segons ell, ha volgut infondre a aquesta radical i fonamental reforma. Altra cosa seria mentir-se a si mateix i perdre llastimosament el temps i el paper esmerçats en la seva redacció i publicació, verament extraordinàries.

ESPANYA ENFORA

Mac Donald ja ha tastat l'amargor d'una derrota en la Cambra dels Comuns. No s'ha cregut en el cas de dimitir perquè es tracta d'un afer minúscul, però ja es parla que haurà de dimitir el mes de maig proper. La lletra de canvi que li firen els gats vells de la política anglesa és a seixanta dies vista. Anem a dir que Mac Donald també sembla un polític professional. Fins ara ens ha fet quedar bé en la profecia que férem en encarregar-se del poder. Governa com tots els anglesos, de cara als interessos vitals d'Anglaterra i a les realitats vivents. Fou una profecia barata la nostra.

La premsa francesa no pot avenir-se de la política imperial del Govern dit socialista. La gran parada naval anglesa en les aigües ballears i l'anunci dels augments que tindrà dintre poc l'aviació britànica, desconcerten els diaris francesos. Els socialistes de totes bandes callen davant d'aquesta renúncia dels seus companys anglesos. No saben què dir-hi ni què fer-hi.

Poincaré ha sortit amb la seva: ja és dictador del món econòmic de França, com fa molt de temps que ho és de la seva política exterior; ja ha aconseguit deturar la davallada del franc i fer-lo reaccionar, però més amb l'ajut de les lliures i els dòlars manlevats que no pas amb les mides fiscals esmerçades. De totes maneres cal retre homenatge al gran patriota francès. Això són homes.

D'ací i d'allà

A la façana d'un cinema hem vist uns cartells molt suggestius en els quals s'anuncia la projecció d'una pel·lícula basada en una novel·la d'En Blasco Ibàñez. Aquesta pel·lícula té per títol: "Los enemigos de la mujer".

No necessitem anar al cinema per a conèixer-los. Els enemics de la dona són els mals novel·listes.

Es diu que dos ex-regidors del partit radical han ingressat a la U. M. N. per tal d'ésser inclosos a la llista dels regidors que formaran el nou Ajuntament.

Ara comprenem perquè el senyor Lerroux va dir que els radicals aviat governarien.

L'Ajuntament de Barcelona ha tingut una gran pensada.

Des del dia de Sant Josep els guàrdies urbans que presten servei als carrers on hi ha una gran afluència de vehicles, porten un bastó curt, però gruixut. Es blanc, i a l'extrem hi ha una rotllana vermella.

No sabem si serà veritat, però diuen que alguns regidors han proposat a l'Ajuntament que els guàrdies aprofitin la innovació per aprendre a ballar el ball de bastons:

No sabem qui va ser el regidor que va proposar convertir les Rambles en *boulevard*.

Però, sigui qui sigui, li diem sincerament que s'ha ben lluit.

Per ara, com ja era d'esperar, no hi ha cap entitat que sigui partidària de la desaparició de les Rambles.

Segurament si els ocells i les flors poguessin votar, també votarien en contra.

La policia s'ha incautat d'un gran nombre d'exemplars d'obres pornogràfiques.

Veiam si sortirà algun senyor de l'esquerra que defensarà la pornografia.

Encara recordem escandalitzats, i d'això ja fa alguns anys, aquell article que va publicar un literat esquerrà defensant la blasfèmia.

Hi ha gent que creu que combatre la pornografia fa reaccionari.

Esteu equivocats, companys. Defensar les obres pornogràfiques no fa avençat, sinó brut.

I si voleu ésser bruts, pitjor per vosaltres.

Es veu que és molt difícil fer obra constructiva.

Es diu que seran dissoltes algunes institucions de cultura.

Havem preguntat a un amic de Washington si allí mereixen respecte les escoles tècniques i els organismes de cultura i ens ha respost afirmativament.

Si les coses segueixen d'aquesta manera estalviarem diners i ens farem molt savis.

Alguns diaris es lamenten que encara no s'hagi normalitzat el servei de telèfons.

No sabem per què es planyen. Es que abans de la nevada a Barcelona es podia telefonar?

No saben els diaris protestataris que el telèfon serveix únicament per perdre el temps?

Quina culpa té la companyia si va nevar?

No veieu que la neu és un fenomen atmosfèric que no es coneix en cap altra ciutat del món.

Com que únicament neva a Barcelona, per això no podem telefonar.

A l'estranger es veu que no tenen neu ni *cuerpos* que explotin el negoci de telèfons.

El dramaturg Jacint Benavente ha donat unes conferències al teatre Goya que s'han vist molt poc concorregudes.

Es natural que hagi estat així.

Quin interès poden tenir unes conferències que han estat ja publicades?

Si tots els conferenciants adoptessin aquest procediment, quantes llaunes ens estalviaríem!

~~~~~

Nous càrrecs

En la darrera reunió del Consell General de la Caixa de Pensions fou elegit per a formar part del Consell d'Administració de la mateixa el director de CATALUNYA SOCIAL, nostre benvolgut amic Dr. Josep Maria Gich.

Així mateix han entrat a formar part del Consell General els nostres distingits amics D. Desideri Canals i D. Ignasi de Llanza, de la Junta Directiva d'"Acció Popular".

A tots l'enhorabona.

Noticiari

ESPANYA

De quan en quan es dona una batuda a la pornografia que té els seus nius, ben coneguts, als quioscos, però és endebades. Solament una acció persistent i seriosa pot treure aquesta peste dels seus cataus.

—A Tarazona es reuní l'Assemblea de la Federació de Sindicats Agrícoles Catòlics d'aquella regió que resultà plena de vida i progrés. El Prelat d'aquella diòcesi els beneí i animà en llur tasca.

—La Comissió Municipal de Cases Barates crida l'atenció dels propietaris de cases i de solars, sobre l'oportunitat de contribuir a la solució del problema de l'habitatge a Barcelona, acollint-se als avantatges dels dos últims Reials decrets del Directori.

El primer concedeix 1.500 pessetes de subvenció i supressió de contribucions, durant cinc anys, als propietaris que sobre cases ja existents aixequin habitacions higièniques d'un lloguer màxim de 40 pessetes mensuals. Aquesta subvenció es limita als 2.000 primers peticionaris.

El segon concedeix reducció a la meitat de la contribució de l'Estat i del Municipi, als propietaris de terrenys que edificuin noves habitacions, i això per un termini de vint anys, si el lloguer màxim és de 75 pessetes mensuals; i sols per 15 anys, si el lloguer màxim és de 125 pessetes.

En atenció que el subsidi fixat pel Govern es concedirà als 2.000 primers sol·licitants, és d'interès cabdal, per a la nostra ciutat, que a tota pressa els interessats dirigeixin a l'alcalde les oportunes demandes, a fi que puguin ésser cursades al Directori, prenent el torn corresponent.

Les instàncies han d'ésser remeses al Registre general de Secretaria de l'Ajuntament, degudament reintegrades, i se'ls remetrà l'oportú rebut.

—L'Assemblea de l'Estalvi Postal, que ha tingut lloc a Sevilla, demostra el vol que pren aquest sector de l'estalvi nacional. Avui la Caixa Postal d'Estalvi compta amb un capital de 143 milions de pessetes.

—Segons diuen es prepara la publicació d'un Decret creant un nou Codi rural.

"L'obra està inspirada en un sentit amplemment democràtic, tenint en compte les ensenyances d'altres pobles que s'han avençat a

aquesta transcendental reforma, però procurant adaptar-la a les realitats de la vida espanyola.

"Respecte al règim contractual d'arrendaments, després de sortejar les dificultats provinents de la dispersa i diversa legislació sobre aquesta matèria, s'ha arribat a un tipus inicial d'unificació de contractes, establint-se una escala gradual de drets, i en casos determinats s'arriba fins a la disminució de la renda.

"En el nou estatut s'envesteix el problema de la guarderia rural, modificant-se totes les disposicions que s'havien redactat fins ara, amb tendència a què siguin els propis pobles, mitjançant les amples facultats que se'ls donen, els encarregats de vetllar per llur pròpia seguretat territorial".

Serà bo esperar que es publiqui aquest Codi, la transcendència del qual és verament important.

—Notem amb disgust que certes entitats constructores profanen i fan profanar els diumenges treballant públicament en obres que no són necessàries, com és l'empedrament de les voreres. Oh, la llei del Descans Dominical, tan aviat promulgada com burlada!

—A València ha tingut lloc, amb molt d'èxit, la Setmana Social de l'Estudiant.

—La "Gaceta" publica els resultats dels escrutinis fets per a la constitució dels Tribunals del Treball Ferroviari a totes les línies de ferrocarrils.

—El Ministeri de Treball ha nomenat una Comissió encarregada d'organitzar l'ensenyament tècnic i ha donat les normes per al seu funcionament.

—Un R. D. estableix a la Presidència del Govern un "Consell de l'Economia Nacional", que reunirà totes les funcions referents a la formació dels aranzels de Duanes, defensa de la producció i gestió i negociació dels convenis comercials, els quals serveis estan actualment assignats als organismes que s'esmenten i que es declaren suprimits.

ESTRANGER

En la solució de l'última crisi belga s'ofereix la cartera del Treball al famós sociòleg Pare Rutten, el qual no volgué acceptar-la de cap manera.

—El Papa ha tramès a Alemanya, per a socórrer els afamats, especialment els nens, dos milions i mig de lires.

—Els anglesos són molt divertits. Ara posen cines als trens per tal d'aprofitar el temps divertint-se.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

*Es el periòdic de més
circulació de Catalunya*

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any . . . . . 8 pessetes
Semestre 4

Surt els dissabtes

IMPREMTA

**EDITORIAL
I COMERCIAL**

ATENES A. G.

BARCELONA

Provença, 157 Telèf. 216 G.

304(05)(46.71) Cat

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltisses. Favoreix en ells el desenrotllament de sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avís: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157